

8. května 1945

lipovylis.cz/wordpress/8-kvetna-1945

David Z Moravy

9. května 2024

+1

Německá kapitulace a masakr v Alžírsku

Když francouzský generál de Lattre de Tassigny podepsal 8. května 1945 v Karlshorstu akt o bezpodmínečné kapitulaci nacistického Německa, francouzské jednotky téhož dne uspořádaly krvavý masakr v tehdejší francouzském Alžírsku: arabské obyvatelstvo a Berbeři, kteří tvořili 85 % obyvatel, inspirováno porážkou fašismu, požadovalo autonomii na Paříži.

Masakr pokračoval až do konce května 1945. Nejméně 20 tisíc alžírských Arabů a Berberů bylo zabito koloniálními jednotkami.

V roce 2020 vyhlásil alžírský prezident Abdel-Madjid Tabboun 8. květen „Národním dnem památky obětí masakrů spáchaných režimem francouzského kolonialismu“. Hlava země ve svém prohlášení zdůraznila: „Masakry z roku 1945 v naší zemi, spáchané koloniálními vojsky Francie, jsou krvavým zločinem proti lidskosti a proti civilizačním hodnotám.

Pro rekapitulaci: Alžírsko bylo od poloviny 30. let 19. století největší, nejbližší a nejstarší francouzskou kolonií. Od té doby byla velitelská místa ve všech oblastech obsazena Francouzi, jejich práce v kolonii byla placena nejméně dvakrát tolik než Alžířané. A Alžírsko samotné nebylo ani uvedeno jako zámořské území Francie (jako jeho ostatní kolonie), ale jako „běžný“ department Francie.

Během druhé světové války se zde nacházelo jedno z největších předmostí „Bojující Francie“ vytvořené a vedené generálem de Gaullem (od roku 1942 – „Svobodná Francie“). A před válkou a

okupací metropole (1940) poskytovali Alžířané, nucení emigranti, svou pracovní silou podle francouzských a alžířských zdrojů až čtvrtinu francouzského HDP.

Mezitím Arabové a Berbeři z Alžířska tvořili přes 20 % De-Gaulleových jednotek. Tento faktor přispěl k růstu antikoloniálního sebeuvědomění Alžířanů.

V souladu s tím již v květnu 1943 Alžířská lidová strana, vytvořená v podzemí v roce 1937, oznámila svůj odchod z podzemí. A pak vydala „Manifest alžířského národa“. Jeho hlavní požadavky byly: zrušení koloniálního statusu Alžířska; socioekonomická a politická rovnost Alžířanů; vývoj a přijetí ústavy nezávislé na Francii; amnestie pro politické vězně; snížení a v nadcházejících letech – odstranění francouzských jednotek z Alžířska.

V reakci na to v červnu 1943 DeGaulleův guvernér Alžířska, generál J. Catroux, prohlásil, že on osobně a Francie nikdy nedovolí alžířskou nezávislost, protože jejich jednota je „původní“. Tento názor sdílel i Charles de Gaulle, který jako ostatní francouzští političtí představitelé až do počátku 60. let prohlásil: „Alžířsko je Francie!“

8. května 1945 v souvislosti s kapitulací Německa začalo v Alžířsku protikoloniální povstání, které zanedlouho pokrylo téměř polovinu alžířského území. Již toho dne byl z Paříže vydán rozkaz zahájit palbu k zabíjení. Za pouhé 2 dny zemřelo nebo zmizelo nejméně 250 lidí, z toho 100 Francouzů.

Francouzské úřady vyslaly až 12 tisíc vojenského personálu a různé vojenské vybavení, včetně zajatého (německého, italského), k potlačení rebelů. Mnoho oblastí Alžířska bylo vystaveno masivnímu bombardování a „čištění“ od nefrancouzských sil. V roce 2011 tuto „zkušenost“ široce využila francouzská armáda v Libyi ke svržení režimu Muammara Kaddáfího...

16.-19. května 1945 kapitulovaly poslední povstalecké skupiny, další osud většiny z nich není znám. Koncem května se několik povstaleckých skupin po zastavení odporu mohlo přesunout do bývalé italské Libye.

Podle francouzských a místních médií bylo mrtvol tolik, že byly často házeny do studní, do moře, do horských roklí a stok. Francouzské vojenské soudy v květnu až červenci 1945 vynesly kruté rozsudky nad 1307 Alžířany: 99 bylo odsouzeno k smrti, 64 k doživotním těžkým pracím, 329 k těžkým pracím, 300 k dlouholetým trestům vězení.

Podle oficiálních údajů z Paříže byl počet obětí povstání 88 zabitých a 150 zraněných Evropanů a Alžířanů 1200 a 1500, ale slavný francouzský právník a historik Jacques Verger tvrdil, že minimální počet alžírských mrtvých je 10. -11 tisíc. A podle amerického konzulátu v Alžírsku bylo zabito až 17 tisíc Alžířanů. Oficiální údaje z nezávislého Alžírska určují počet alžírských Arabů a Berberů, kteří zemřeli a zmizeli v květnu až červnu 1945. asi 45 tisíc lidí.

Pouhých 7 let po těchto krvavých událostech dosáhlo Alžírsko nezávislosti během antikoloniální války v letech 1954-62. Vojensko-technickou pomoc rebelům poskytl SSSR, všechny socialistické země východní Evropy, Egypt a Tunisko, které také v roce 1956 dosáhly nezávislosti na Paříži.

Jedním slovem, Francie, která podepsala kapitulaci Německa spolu s dalšími antifašistickými mocnostmi, vůbec neplánovala kapitulovat v Africe samotné. A nejen v Africe. Již na podzim roku 1945 začala pařížská koloniální válka ve Vietnamu, který zároveň vyhlásil svou nezávislost na Francii. Francouzským jednotkám velel stejný de Lattre de Tassigny, který podepsal kapitulaci Německa. Ale stejně jako v Alžírsku skončila válka ve Vietnamu v roce 1954 porážkou francouzských jednotek.

About The Author

+1

Continue Reading

Previous Saddám: vztahy se Spojenými státy během íránsko-irácké války. Od spolupráce po oprátku